

NO PENSIONĀRES M. Skutānes vēstules redakcijai: «Gribu izteikt sirsniņu pateicību mūsu lecinātā ārstei terapeitei Irēnai Ludzītei par viņas milzīgo pacietību, sirsniņģumu, manas slimības prasmīgo ārstēšanu. Daudzus gadus es biju spiesta piekopt mazkustīgu dzīves veidu, varēju pārvietoties pa istabu tikai uz krūklēm, jo slimoju ar reimatisko poliartrītu. Taču, pateicoties ārstes pacietībai pret mani, efektīvai ārstēšanai, es šā vārda tiešā nozīmē no jauna nostājos uz kājām, sāku pati sevi apkopt.»

...Daktere Ludzīte nupat kā bēdza pacientu pieņemšanu, varēju uzdot dažus jautājumus. Sākumā — par vēstuli.

Irēna Ludzīte pārskrēja ar acīm pār uzrakstītajām rindiņām.

— Nu, protams, es labi pazīstu šo sievieti. Nesen tikos ar viņu. «Es jau atnācu līdz šejieni bez aptekīša. Arī pensiju man paaugstināja.» Visus savus priekus viņa man arī izstāstīja. Priekus pēc bēdām...

—... Par kurām, jādām gan, jūs dzirdat krietni biežāk.

— Bet kam vēl sūdzēt savas bēdas un grēkus? Baznīckungam un ārstam. Tiesa, grēki nav mūsu kompetencē.

— Tad, piedodiet par banalitāti, kas jums lika izvēlēties medicīnu? Man šķiet, ka mediķi tomēr ir diezgan savdabīgi cilvēki.

— Tas ir?

— Pieņemsim, es atnāktu pie jums kā pacients un tad jūs mani iztaujātu. Dabiski, «Par ko sūdzaties?» Es jums protams, sūdzētos. Un tā — jebkurš.

reizi bija uzrakstījis. Arī gados vecs cilvēks. Dienzēl viņš jau ir miris... Jūs zināt, man ir tāds lecinānis — daudz sirmgalvu. Piemēram, visa Avgustovka — mana.

Bet tur pilsētas pamatiedzīvotāji — gados veci krāslavieši. Un kad es šiem cilvēkiem saku, ka medikamenti jālieto pastāvīgi, tas

kļauties emocionāli. Mēs pārdzīvojam, taču bez asarām. Kādu reizi Rīgā es sastapu savus bijušos kursa biedrus — viņiem visiem jau sirmums matos. Mediķiem nezina kāpēc mati sāk sirmot agrī. Bet tā, jums tasnība, mēs esam mierīgi cilvēki.

— Acīmredzot no ārstiem iznāktu diezgan labi politiķi.

MUMS PAR JUMS RAKSTĪJA...

— Sūdzības, sūdzības un vēlreiz sūdzības — jā, tā tas ir. Bet pārējais... Katrs slimnieks tomēr ir mīkls!

Vai zināt, attiecībā par to, kas mani atveda uz šejieni. — Šajā jautājumā slēpjas sava jēga. Cik es sevi atceros... Skola, sanitāro posteņu sacensības. Taču tas bija tik sen!..

— Vēstule, kuru es jums devu izlasīt, tā nav pirmā jūsu darba laikā?

— Vispār nē. Atceros, ka arī avīzei viens mans pacients kādu

nozīmē — līdz tam laikam, kamēr... Ko padarīsi, ja nav cita paņēmiena, kā paildzināt mūžu.

— Piedodiet, bet kā ir ar pateicību otrādi?

— Arī tā ir gadījies. Tiesa, mutiskā formā un ar atvaļinošanos pēc tam, vakarā, pa telefonu.

— Bet ārste bija mierīga...

— Principā mēs gandrīz nereaģējam uz stresa situācijām. Darba gados es, piemēram, esmu pieradusi pie visādiem pārsteigumiem. Reakcija vienkārša — aukstasinība. Ārsts nedrīkst pa-

— Droši vien, tikai ne no manis.

— Kālab? Kolēģi, kā zināms, praktizē.

— Kamēr es apstalgāju savus vecākus, bet pēc tam vēl izstāvu rindās — jau arī viss.

— Jums ir savs viedoklis par Latvijas Neatkarīgo Komunistisko partiju?

— Es domāju, ka ārsts, kurš labi pazīst slimnieku, viņam būs derīgāks, nekā speciālists no mālas. Tomēr, ja pirmais ārsts, bet

kursu nozīmē otrs — acīmredzot tas ir nepareizi.

— Sakiet godīgi, ģakter: vai politika nav slimība?

— Vai sūdzaties?

— Nē, gribu zināt.

— Tādā gadījumā mēs visi ar to slimojam — viens vairāk, cits mazāk. Tāds jau tagad ir mūsu laikmets...

— Patēlos par pieņemšanu. Uzskatīsim to par galīgu pēc tam, kad jūs atbildēsiet vēl uz vienu jautājumu: ko jūs gribētu novēlēt visām sievietēm un, protams, sev svētku dienā?

— Protams, veselību!

— Un tas ir viss?

— Taču tas ir tik daudz!

M. Skutānes vēstule beidzās ar šādiem vārdiem: «No visas sirds gribu novēlēt viņai lielus panākumus viņas ikdienas humānajā darbā!»

Droši vien daudzi mūsu lasītāji varētu novēlēt daudzām sievietēm ārstēm to pašu.

V. Dubovskis